

Aldaraia

De zoektocht naar het
grootste geheim op aarde is
beginnen

Burt Clinchandhill

Aldaraia

Andere werken van Burt Clinchandhill

MATTHEW BISHOP

Boek 1: Aldaraia

Boek 2: Lemuria

Boek 3: Atacama

~~~

JAMES MITCHEL

Book 1: Kursk

Book 2: 47 Hours

Book 3: The Mogadishu Encounter

~~~

www.Clinchandhill.com

‘Qui non intelligit avt taceat avt discat’
‘Diegene die het niet begrijpen zouden stil moeten zijn, of moeten
leren.
Monas Hieroglyphica - 1564 - John Dee

"Alle geschriften, architectuur, locaties, wetenschap en religieuze
organisaties in deze roman bestaan echt."

Aldaraia, Copyright © 2019 - 2026 door Clinchandhill. Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt of gereproduceerd op welke wijze dan ook zonder schriftelijke toestemming, behalve in het geval van korte citaten in kritische artikelen of recensies. Hoewel dit boek gebaseerd is op enkele feiten, is het een werk van fictie en geïnspireerd door geschiedenis, publieke theorieën en oude boeken en teksten. Desalniettemin zijn de personages en alle sequenties en zinnen die hun privé- en professionele levens beschrijven volledig fictief. Namen, personages, bedrijven, organisaties, plaatsen, gebeurtenissen en voorvallen zijn ofwel producten van de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met werkelijke personen, levend of dood, gebeurtenissen of locaties is volledig toevallig.

Contactadres: info@clinchandhill.com - www.clinchandhill.com
Originele Engelstalige editie © 2016 Nederlandse vertaling door:
Lebbert Krenking. Redactie: Erica van Dijk. Omslagontwerp door:
OliviaProdesign. ISBN: 978-9-46538-635-5

Inhoud

Proloog.....	1
1 De Veiling.....	11
2 De Erfenis	18
3 Yale	27
4 De Creatie van Malkuth	37
5 451 College Street	43
6 De Opdracht.....	53
7 De Doos.....	57
8 Uriel.....	67
9 Poznań.....	75
10 Scharlaken Koord.....	89
11 De Inbraak.....	97
12 De Code.....	109
13 De Monas	119
14 Beinecke	125
15 Demon Est Deus Inversus.....	137
16 De Ark.....	145
17 RX	155
18 Nu is het Mijn Verlangen.....	161
19 Livingston Street	169
20 Lag B'Omer	175
21 Vreugdevuur	185
22 De Tuin van Eden	193
23 Machpella.....	205
24 Water	213
25 Aleph, Beth, Gimel, Daleth	223
26 St Mary de Maagd.....	233
27 Ogepakt.....	241

28	Uriël.....	249
29	Ein Sof	257
30	De Doopvont.....	267
31	Isis Urania.....	277
32	Het British Museum	291
33	Telomeren	303
34	Het Recept	313
35	De Munt	321
36	Onderzoek	333
37	De Stichting.....	345
38	Niet Zomaar een Club.....	353
39	Pijnstillers.....	359
40	Hoofdstuk 40.....	365
41	Naar het Woud	373
42	De Uil	381
43	Het Archief	393
44	Epiloog.....	405
	Nawoord van de auteur.....	413
	Interview met de auteur	417

Proloog

KRAKAU, POLEN, HERFST 1604

De occulte filosoof John Dee liep door de donkere, smalle steegjes van Krakau. Op zijn leeftijd maakten de kasseien - nat en glad door twee dagen aanhoudende regen - het lopen een uitdaging. Tikkend met zijn stok als was hij een blinde man, worstelde hij om gelijke tred te houden met de jonge lantaarndrager die hij had ingehuurd om hem de weg te wijzen. Maar toen ze een straat insloegen die zo smal was dat het nauwelijks meer dan een steegje was, stopte de lantaarndrager een paar meter voor hem bij de etalage van een winkel. Achter het glas was het licht van een enkele kaars te zien. Dee keek omhoog om het bord boven hen te lezen, 'Biblioteka Łaski'.

Even dacht hij na over wat hem hier had gebracht. Welke andere optie had hij? Het geheim dat hij met zich meedroeg was te groot om niet verteld te worden. Maar wat zou de wereld ermee doen? Wie was er klaar voor? Wat zou er met de wereld gebeuren als het openbaar werd? Wie moest beslissen wie zou leven of sterven? Hij wist dat hij daar geen tijd meer voor had. Iemand anders moest voor hem beslissen.

Zonder een woord te zeggen, greep hij naar de tas die over zijn leren regenjas hing. Hij haalde een zilveren muntstuk van 50 groszy tevoorschijn en gaf het aan jonge lantaarndrager, die het onmiddellijk uit zijn gehandschoende hand griste en wegrende, Dee achterlatend zonder licht en alleen in de regen. Dee leunde tegen de winkelruit en bracht zijn handpalmen naar zijn slapen terwijl hij naar binnen tuurde.

Zou er op dit tijdstip nog iemand aan het werk zijn, vroeg hij zich af. En wat zou hij doen als dat niet het geval was? Waar kon hij naartoe? Hoeveel tijd had hij echt? Plotseling trok een lichtflits zijn aandacht toen deze vanaf de achterkant van de winkel op een muur weerkaatste. Dee pakte zijn stok op en tikte tegen het glas om zichzelf aan te kondigen. Toen er niets gebeurde, tikte hij opnieuw. Iets harder deze keer, maar voorzichtig genoeg om te voorkomen dat de koperen

kop van zijn stok, die op een drakenstaart leek, het glas zou beschadigen. Een seconde later naderde er een schaduw vanuit de achterkant van de winkel. Dee zag de kolossale figuur de brandende kaars pakken en deze omhooghouden naar het raam.

Bijna onmiddellijk herkende Olbracht Łaski zijn oude vriend en hij haastte zich om de ingangsdeur rechts van het raam te openen.

"Kom snel binnen, je wordt doornat," zei Łaski vriendelijk terwijl hij de deur verder opende en zijn gedachten alle kanten opgingen. Het was zo lang geleden. "Laat me je eens goed bekijken. Ben jij het echt?"

Łaski haalde de doorweekte sjaal van de nek van zijn oude vriend en hield de kaars omhoog naar Dee's gezicht. "Ik kan het niet geloven. Je bent het echt? Je ziet er vreselijk uit, man. Kom binnen. Hier is het warm, zodat je op kunt drogen. Je bent bijna bevroren."

Met een hand op Dee's schouder dirigeerde hij hem zachtjes verder naar binnen en met de andere hand hield hij de kaars omhoog. Terwijl ze naar achteren liepen passeerden ze lange rijen boeken bedekt met bladgoud. Het waren er honderden, zo niet duizenden, en het licht van de kaars weerkaatste op elk van de gouden titels als vonken die boven een kampvuur dansten. Terwijl ze liepen, struikelde Dee verschillende keren bijna over een stapel boeken die op de vloer stond. Sommige stapels waren zo hoog dat ze als stoelen gebruikt konden worden.

Łaski opende een deur die naar een achterkamer leidde welke goed verlicht was door olielampen en verwarmd door een luid knapperend vuur. "Ga zitten, John, mijn vriend," beval hij terwijl hij een eenvoudige houten stoel dichterbij de open haard schoof. Dee keek om zich heen en merkte op dat er geen enkel boek in de kamer aanwezig was. Eigenlijk was de kamer bijna helemaal leeg, op twee stoelen na, waarvan hij er op een zou gaan zitten. Nadat hij zijn handschoenen en jas had uitgedaan, kreunde Dee terwijl hij even knielde voor de haard om warm te worden. De boekenverzamelaar reikte naar de ketel die boven de open haard hing en schonk hete koffie in een rood kleipotje met een glanzende zilveren rand.

"Dank je wel," zei Dee terwijl hij de beker aannam en deze met beide handen vasthield zodat zijn bevroren vingers door de warmte zouden ontdooien. "Ik zie dat je nog steeds het theeservies dat ik je gaf, misbruikt om dit vuilnis dat je koffie noemt, te schenken."

Toen Łaski voor het laatst Engeland verliet, schonk Dee hem een rood aardewerken theeservies dat was versierd met zilver. Omdat het de eerste in zijn soort was die met zo'n zilver detail was gebakken, maakte dit het geschenk des te prestigieuzer en verzamelwaardiger.

"Het spijt me," zei Łaski met een kleine glimlach. "Dus, hoe komt het dat je zonder aankondiging bij mijn huis verschijnt? Kom je uit Engeland?" Voordat Dee de kans kreeg om te antwoorden, streelde Łaski zijn dikke, lange baard van wel 25 centimeter, en ging verder met praten. "Nee, vertel het me maar niet. Die assistent van jou, hoe heet hij ook alweer? Conly? Kerry? Nee, wacht. Kelley; Edward Kelley. Dat is hem. Heeft hij je overtuigd dat we opnieuw aan een of ander goddelijk project moeten werken? Heeft hij weer gesproken met zijn oude vriend de Aartsengel Uriël?" Łaski lachte welwillend, hoewel hij goede redenen had om niet zo vergevingsgezind te zijn.

Toen Dee en Kelley, Łaski voor het laatst bezochten, zo'n 15 jaar geleden, was Uriël de reden van het bezoek - de engel die belast was met het bewaken van de Poort naar Eden met zijn vlammende zwaard. Uriël had blijkbaar tegen Kelley gezegd dat hij Dee naar Polen moest vergezellen en dat ze al hun bezittingen met Łaski moesten delen, inclusief hun vrouwen. Hoewel het destijds een goed idee leek, kostte het Łaski uiteindelijk zijn huwelijk en zijn twee zoons.

Nadat zijn gelach was weggestorven, verontschuldigde Łaski zich omdat Dee's gezicht duidelijk maakte dat hij niet in de stemming was voor humor. "Oké, vertel me het dan maar; waar ben je mee bezig?"

"Dank je, mijn oude vriend," antwoordde Dee.

"Voor wat?" vroeg Łaski terwijl hij een stoel bij het vuur schoof.

"Voor het binnenlaten van mij, me warm laten worden en eindelijk je mond houden zodat ik het kan uitleggen."

Łaski glimlachte. Dit was de John Dee die hij kende; een serieuze man met een spottend gevoel voor humor. Altijd een heer en ook een man met een immense verbeeldingskracht, meer dan soms goed voor hem was. Het was zijn benoeming tot hofastronoom, wiskundige en astroloog aan het hof van koningin Elizabeth van Engeland die hem rijk genoeg had gemaakt om zijn eigenaardige obsessies te kunnen veroorloven. Sindsdien was hij de wereld overgetrokken om de raakvlakken tussen wetenschap en magie te verkennen. Als gevolg daarvan was hij een aanhanger geworden van

nogal extravagante theorieën rondom verschillende religieuze, hermetische en esoterische praktijken. Maar over het algemeen was Dee in de loop der jaren niets meer dan een goede en oprechte vriend voor hem geweest. "Ik zal mijn mond houden," glimlachte de grote man. "Ik zal mijn mond houden zo lang als jij wilt dat ik mijn mond houd."

"Dat is behulpzaam, want ik ben stervende." Hij pauzeerde even. "Ik ben aan het sterven en ik heb waarschijnlijk niet al te veel tijd meer." Terwijl Dee sprak, hield hij zijn gezicht en stem emotioneel. "Ik ben bijna 81 jaar oud en deze ziekte in mij krijgt eindelijk de overhand. Toch heb ik je nog één keer nodig."

"Het spijt me dat te horen," antwoordde Łaski zachtjes.

"Herinner je je onze laatste briefwisseling?"

Łaski aarzelde even. "Dat moet meer dan een jaar geleden zijn geweest, maar ik herinner me dat je een of ander geheim, of heilig geschrift, wilde vertalen dat naar verluidt alle geheimen van het universum zou bevatten. Bedoel je die?" zei hij met een kleine glimlach.

Dee reageerde met een sluwe glimlach op het sarcasme van zijn vriend, voordat hij langzaam met zijn hoofd knikte. "Ja, die. En het geheime geschrift waar je naar verwijst is de 'Aldaraia sive Soyga vocor'. Of zoals jij het noemde, Het Boek van Soyga."

"Ah ja, nu herinner ik het me," zei Łaski. "Was het niet een soort manuscript van een onbekende auteur, van onbekende oorsprong en geschreven in code?"

"Ik heb het grootste deel van die code ontcijferd, dat kostte me het grootste gedeelte van de afgelopen twee jaar. Ik kan je nu vertellen dat het grootste deel van de tekst een basistheorie is over alchemie, geschreven in een vorm van een Latijns alfabet dat wordt beheerst door de wetten van de wiskunde. Ze veranderden in feite getallen in letters en zo werd de boodschap verborgen in allerlei berekeningen. Vervolgens veranderden ze de richting van de tekst om van rechts naar links te lezen, zoals bij het Hebreeuwse schrift."

"En wat stond erin?"

Łaski was altijd geïntrigeerd wanneer Dee vreemde teksten of oude geschriften opgroef; en hij groef er veel op. Toen hij op zijn hoogtepunt was, bevatte Dee's bibliotheek meer dan 3.000 gedrukte boeken en 1.000 manuscripten, allemaal bewaard in zijn huis in Mortlake, Londen. Veel van de werken hadden een occult karakter en

beschreven verschillende voorspellingen of nieuwe routes naar de hemel. Of, hoe en wanneer de wereld zou eindigen.

"De tekst ging voornamelijk over instructies voor magie; bezweringen, basisastrologie, demonologie, dat soort dingen. Maar niets dat echt opwindend was, behalve..."

"Behalve?" Łaski drong aan toen zijn vriend stil werd.

"Niets dat echt opwindend was, behalve de laatste pagina's. Ik kon de laatste 36 pagina's niet ontcijferen. Ze waren zo anders dan wat eraan voorafging. Elke pagina bestond uit 36 rijen en 36 kolommen gevuld met meer dan 45.000 letters in het Latijn. Ik had geen idee waar ze voor stonden. Tenminste, niet tot kortgeleden."

Dee reikte naar zijn leren overjas op de grond en haalde uit een van de zakken een leren rol bijeengehouden door een schoenveter.

"Dit is het, alles," zei hij, en hij gaf Łaski de rol. Toen zijn vriend begon te peuteren aan de veter, stak hij een hand uit om hem tegen te houden. "Alsjeblieft, open het maar als ik weg ben." Maar het was te laat. Een kant ging los en terwijl dat gebeurde, viel er iets van glas op de stenen vloer.

"Wat is dit?" vroeg Łaski, terwijl hij de langwerpige smaragdgroene, diamant geslepen kristal opraapte.

"Alsjeblieft, leg het terug," smeekte Dee. "Je komt er vanzelf achter als je alles leest."

Łaski fronste zijn wenkbrauwen terwijl hij naar Dee keek. "Waarom vertel je me niet gewoon wat erin zit?" Om zijn vriend een plezier te doen, rolde hij de rol niet verder af en plaatste hij het kristal terug in de rol.

"Een paar maanden geleden besloot ik dat alle standaard ontcijferingshulpmiddelen dit probleem nooit zouden oplossen, dus begon ik te experimenteren met andere hulpmiddelen, en toen vond ik het."

"Wat heb je gevonden?"

"De code. Maar dat is nu niet belangrijk. Een deel heb ik al ontcijferd en alles wat jij nodig hebt om het laatste deel van het boek te ontcijferen, staat in die rol in jouw handen."

"Dus, wat stond erin? Is het weer een doem boodschap?" Łaski keek Dee aan, zijn ogen wijd open terwijl hij uitkeek naar weer een donker en boeiend verhaal.

"De tekst kan alles zijn wat je maar wilt - goed of slecht, of heel slecht. En daar is waar jij een beslissing moet nemen."

In verwarring keek Łaski Dee aan, probeerend te begrijpen wat zijn vriend cryptisch probeerde te vertellen. Hoewel Dee altijd een serieuze man was geweest, was er een zweem van verdriet in zijn ogen, misschien zelfs angst, en dat maakte hem een beetje bang.

"Ik ga je niet vertellen wat erin staat," ging Dee verder. "Zoals ik al zei: de antwoorden op al je vragen staan in die rol. Het is aan jou hoeveel je wilt weten."

"Zo erg dus?" vroeg Łaski, zonder de scepsis in zijn stem te kunnen verbergen. In feite was het enige dat hem ervan weerhield de map ter plekke open te scheuren, was dat Dee hem maar al te vaak had geconfronteerd met intriges die uiteindelijk niet veel meer bleken te zijn dan fantaserijke verhalen gebaseerd op overtuigingen en zelden op feiten. Łaski was een religieus man, maar hij was ook een wetenschapper en hij kende het verschil tussen op feiten gebaseerd bewijs en de ongefundeerde kracht van geloof.

"Wat je in je handen hebt kan inderdaad zo erg zijn, ja. Maar het kan ook de grootste zegen zijn die de mensheid ooit zal ontvangen. Het hangt allemaal af van de mensen die aan het roer staan. Luister, ik weet dat je sceptisch bent en je hebt alle recht om dat te zijn gezien onze geschiedenis. Dus het enige wat ik van je vraag is dat je een open geest houdt en naar de feiten kijkt als ik er niet meer ben."

"Nou, ik moet zeggen dat ik vereerd ben dat je me hiermee vertrouwt, maar... Wat wil je dat ik ermee doe?"

"Zoals je weet, sinds mijn eerste vrouw stierf, is een groot deel van mijn familie dezelfde weg opgegaan. Grotendeels ben ik in ongenade gevallen en..."

Łaski viel hem in de rede. "Helaas bracht de zwarte dood een vloek over ons allen, maar meer nog over jou, mijn vriend, en mijn hart breekt voor jou."

"Dank je, ik weet dat je om me geeft en daar ben ik dankbaar voor. Helaas zijn mijn overgebleven twee zoons, Rowland en Arthur, allebei in het criminele circuit beland. En dan is er mijn dochter Katherine, maar ja..." Dee stopte met praten en staarde in het vuur.

"Het spijt me te horen van je problemen, John. Al die problemen."

De val van Dee uit de gratie van het Engelse hof was geen geheim. Zelfs Łaski had erover gehoord in de Poolse wandelgangen, en

hij had aanvankelijk aangenomen dat dit de reden was voor het overdreven sombere humeur van zijn vriend. Nu was het duidelijk, het verdriet dat hij in Dee's ogen had gezien, was meer dan gekwetste trots; het was pijn. Deze man die ooit alles had gehad, had alles verloren.

"Ik red me wel," loog Dee, terwijl hij opstond en zijn hand op de schouder van zijn vriend legde toen de tranen in de ogen van de grote man sprongen.

"Dit is helemaal verkeerd," snikte Łaski, terwijl hij zijn hoofd op Dee's hand liet rusten. "Ik zou jou moeten troosten."

"Helemaal niet. Ik begrijp maar al te goed hoe je je voelt," antwoordde Dee. "Maar ik heb mijn tijd gehad en ik ben klaar voor het volgende leven dat op me wacht."

Een paar minuten gingen voorbij voordat beide mannen zich genoeg hadden hersteld om weer rustig op hun stoelen te gaan zitten. Beide hielden ze hun ogen gericht op het vuur omdat dat gemakkelijker leek dan te wachten op wie er het eerst zou spreken. Uiteindelijk spraken ze allebei tegelijk.

"Wat wil je..."

"Dus, ik denk..."

"Alsejblijft, sta me toe?" vroeg Dee. "Ik ben hier om een gunst te vragen." Een rochelende hoest diep uit zijn borst maakte dat hij naar adem hapte en even tijd nodig had om op adem te komen.

"Hier, drink wat water, het is vers van de regen." Łaski gaf hem snel een tinnen beker gevuld uit een kom naast het vuur. "Gaat het?"

"Duidelijk niet," lachte Dee half. "Maar ik houd stand zolang dit duurt. Nu, die gunst; ik heb je hulp nodig om de Aldaraia voor me te bewaren, totdat Katherine haar 21e jaar bereikt. Dat is over zeven jaar."

"Vertrouw je haar er niet mee?"

"Ze is een kind met alle naïviteiten die horen bij haar leeftijd. Ik vertrouw op twee dingen; ten eerste dat ze ouder en wijzer zal zijn op haar 21ste. En ten tweede op jou en jouw oordeel en dat je zult weten of ze er klaar voor is of niet als die tijd komt en dat je dien-overeenkomstig zult handelen."

"Als die tijd komt, ben ik misschien al dood en begraven." Łaski legde beide handen op zijn grote buik en klopte erop om zijn punt te benadrukken.

"Olbracht Łaski, je bent als een rat. Telkens als ze denken dat ze je hebben vernietigd, kom jij terug uit de dood."

Dee verwees naar Łaski's mislukte staatsgreep op de Poolse troon zo'n 25 jaar geleden. Na 10 jaar verbanning mocht hij uiteindelijk terugkeren en een paar jaar geleden werd hij zelfs hersteld als edelman - een graaf nog wel. Maar na de breuk met zijn familie gaf Łaski er de voorkeur aan zijn leven te leiden omringd door boeken, zonder iemand die hem irriteerde en zo ver mogelijk verwijderd van alles wat zijn miserabele bestaan zou kunnen verlengen.

"Mijn gok is dat je tot 100 jaar zult leven in optimale gezondheid," voorspelde Dee.

"Misschien heb je gelijk, maar ik vermoed dat je vertrouwen in mij weinig te maken heeft met mijn potentiële levensduur en meer te maken heeft met het feit dat je niemand anders hebt om naartoe te gaan."

"Daar zit wat in," erkende Dee met een glimlach. "Dus, wil je me helpen?"

"Natuurlijk zal ik je helpen. Maar ik kan niet beloven dat ik niet stiekem naar deze papieren zal kijken."

"Ik ken je en daarom reken ik er juist op dat je dat zult doen, en je zult zien dat ik gelijk heb. Ook zit er in de map een brief aan mijn dochter, waarin alles wordt uitgelegd."

"Dat zal wel."

Łaski stond op van zijn stoel en liep terug naar zijn boekwinkel. Toen hij de deur achter zich sloot, werd Dee nieuwsgierig. Nog meer toen hij hoorde dat stapels boeken van de ene plaats naar de andere werden gesleept. 'Do jasnej cholery!' hoorde Dee Łaski roepen. Hij kende de betekenis niet, maar hij had dezelfde zin vaker in andere ongunstige situaties gehoord. Na 10 minuten was Łaski nog niet terug en, net toen Dee besloot een kijkje te nemen, ging de deur open en kwam Łaski lachend weer binnen.

"Kijk eens hier! Ik weet zeker dat je dit zult waarderen." Łaski hield triomfantelijk een oude terracotta kruik omhoog met een donkerrode waszegel. Op een kant van de kruik was de Davidster in de klei gedrukt. Łaski liep naar Dee toe en gaf het hem.

"Herinner je je dit?" vroeg Łaski.

Dee herinnerde zich de kruik maar al te goed. Łaski had hem mee teruggebracht na een van zijn vele reizen naar het Heilige Land,

waar het waarschijnlijk als grafgift was gebruikt. Hij probeerde het aan Dee te geven toen hij bijna 30 jaar geleden voor het eerst naar Engeland kwam om de Muscovy Company ervan te overtuigen te stoppen met het verkopen van wapens aan Ivan de Verschrikkelijke. Hij bezocht Dee toen in Londen en gaf hem de kruik. Het was natuurlijk een omkooppoging; een zwakke poging om Dee ervan te overtuigen naar Polen te verhuizen en hem te helpen met zijn onderzoek naar alchemie. Dee weigerde de kruik. En niet alleen dat, hij beschuldigde Łaski hem ook van grafschennis. Desondanks ging hij met hem mee naar Polen.

"Jij oude grafschenner," plaagde Dee. Hij pakte de kruik en merkte meteen hoe zwaar die was. "Heb je er iets in gestopt?"

"Nadat je die eerste keer terugkeerde naar Engeland, heb ik de beste suikerbieten die ik kon vinden gefermenteerd en gedistilleerd en er de beste wodka van gemaakt die mogelijk was. Ik vulde de kruik, wetende dat er een dag zou komen dat jij en ik zouden terugkijken op onze eerste ontmoeting. En hier zijn we dan: 30 jaar oude originele bietenwodka gerijpt in terracotta." Łaski reikte naar twee kleine aardewerken potjes en hield ze Dee voor. "Morgen zal ik voor je boodschap zorgen."

Dee knikte dankbaar en glimlachte terwijl hij het zegel van de kruik brak. Hij schonk de melkachtige vloeistof vervolgens in de potjes.

Łaski hief zijn beker op voor een toast. "Vandaag drinken we op alles wat voorbij is en op alles wat vanaf vandaag zal voorbijgaan, en op datgene wat ons heeft gemaakt tot wat we zijn en wie we altijd zullen blijven."

"Daar drink ik op," zei Dee, en beiden dronken hun potjes in één teug leeg.

Aldaraia

1 De Veiling

LONDEN, ENGELAND, 2008

Een zwarte taxi passeerde in grote haast het St James Palace; het oudste koninklijke paleis in het Verenigd Koninkrijk dat ooit het thuis was van de Engelse royalty, waaronder Henry III en Koningin Elizabeth I. Als deze muren eens konden praten, dacht Robert Porter, terwijl het paleis uit zijn zicht verdween op het moment dat de taxi een hoek omsloeg om hem naar St James Street te brengen. Porter glimlachte een beetje wrang – St James Palace, St-James Square, St-James Square Garden - het was geen wonder dat hij als kind altijd verdwaalde toen zijn vader hier was gestationeerd in het Amerikaanse leger. Het waren niet alleen de herhaalde straatnamen. Hij herinnerde zich dat de smalle straten en hoge gebouwen uit de Georgische en Tudor-tijdperken hem meerderde keren van de wijs brachten.

Nadat de taxi de hoek van St-James Street naar King Street had genomen, tikte Porter op het schot tussen de voorstoelen en achterbank om de chauffeur te laten stoppen.

Onmiddellijk zette de chauffeur de auto langs de stoeprand. "Dat is dan negen pond vijftig," zei de man. Hoewel duidelijk van Indiase afkomst, was zijn accent duidelijk Oost-Londens. "Een beetje aan het winkelen, meneer?"

"Wie weet," zei Porter terwijl hij hem een briefje van 10 pond gaf.

"Kun je je dat voorstellen?" vroeg de chauffeur terwijl Porters ogen naar een advertentie op de scheidingswand staarden voor een film genaamd 'Lost in Austen'.

"Pardon?"

"De advertentie," antwoordde de chauffeur. "Ik zag dat u ernaar keek. Dat zou Jane Austen moeten voorstellen." Hij wees naar de filmposter. "Ik vraag me soms af hoe deze grote auteurs, die zulke klassiekers hebben geschreven als *Pride and Prejudice*, zich zouden voelen als ze onze moderne kijk op hun verhalen en levens zouden zien."

"Ben je een fan van Jane Austens *Pride and Prejudice*?"

"Natuurlijk, wie niet?"

Porter knikte beleefd terwijl hij de deur opendeed en uit de taxi stapte. In werkelijkheid gaf hij niet echt om de Britse klassiekers, hoewel hij enkele zeer mooie met leer gebonden eerste edities in zijn boekencollectie had. Maar lezen... Terwijl hij de stoep opliep, realiseerde hij zich dat hij een tamelijk indrukwekkende verschijning vormde; lang, slank, atletisch en gekleed zoals alleen een man met geld gekleed kon gaan. Hij keek omhoog naar het gebouw op de hoek. Hij moest dit gebouw meer dan duizend keer zijn gepasseerd tijdens zijn jeugd terwijl hij op zijn fiets naar school reed. De naam Christie's was in gouden reliëfletters in het raam geëtst, net onder een ouderwetse klok die aangaf dat het 11:15 was. Het was duidelijk dat hij haast moest maken als hij op tijd bij de veiling wilde zijn. Terwijl hij naar de ingang liep, keek hij naar de woorden die in het steen boven de enorme deuren waren gehouwen: King St Chambers. Porter had ergens gelezen dat hier de meest gevierde advocaten van de 17e eeuw de gewoonte hadden te vergaderen toen het gebied populair werd bij de Britse aristocratie. Terwijl hij zich deze informatie herinnerde, stelde hij zich mahoniehouten kamers voor met bruin leren Chesterfield-stoelen waar mannen met grijze pruiken op, zaten te nippen aan whiskeytumblers. 'Schiet op,' berispte hij zichzelf, en hij vervloekte zijn makkelijk afleidbare geest.

Door de grote deuropening betrad Porter een bijna perfect witte gang met houten balken langs de wanden en het plafond ondersteund door witte zuilen. Op een bord naast de indrukwekkende bruine trap in het midden van de hal stond 'Olbracht Łaski'. Naast de naam wees een bronzen pijl omhoog en Porter keek omhoog langs de trap om te constateren dat er een aantal mannen en vrouwen rondliepen met drankjes in hun handen, zoals bij een receptie. Terwijl hij de trap opliep, was hij opgelucht te zien dat hij op de juiste plek was nadat hij de Spaanse Valeria Gomez herkende die in de verre hoek stond. Valeria werd meestal ingehuurd door grote bidders om namens hen op veilingen over de hele wereld op te treden. Rechts van haar, niet ver van hem vandaan, zag hij Nicolas Lane. De Amerikaan was een bekende verzamelaar van antiquiteiten. Porter kon het geld in de hal bijna ruiken. In tegenstelling tot de anderen was hij een relatief kleine speler, maar hij nam aan dat ze hier allemaal waren voor de grotere, populairdere items die op de veiling werden aangeboden. Hij gaf zichzelf dus best een kans.

Het was de eerste keer dat het bezit van de 16e-eeuwse edelman openbaar op een veiling te koop werd aangeboden. De invloedrijke Poolse familie Łaski leek ergens in de late 18e eeuw van de aardbodem te zijn verdwenen. Ongeveer twee jaar geleden stuitte een boer net buiten Krakau op Łaski's bezittingen toen een deel van een maïsveld instortte. Toen de spullen werden opgegraven, ontdekte de boer zes leren koffers met boeken, papieren, rollen en alchemie-apparatuur zoals erlenmeyer-achtige kolven en kleine destilleerapparaten. De boer bezocht een lokale antiquair die hem 370 zloty gaf voor alle gevonden spullen, ongeveer 100 dollar. Twee jaar, en drie verkopen later, werd de buit van de boer vandaag bij Christie's geschat op een prijs van 1,5 miljoen pond, zo'n 1,95 miljoen dollar.

Aangekomen bij de tafel die iets voor de ingang van de veilingzaal stond, identificeerde Porter zichzelf bij de dame erachter. Hij overhandigde haar een formulier, dat ze inruilde voor een witte veilingplaat met het nummer 13 in rood. Het leek niet het beste voorteken, maar misschien was hij overdreven bijgelovig. Porter was altijd geïnteresseerd geweest in getallen en wat ze betekenden of symboliseerden in verschillende culturen. In het rijk van tarotkaarten stond 13 voor de dood, en in veel westerse culturen werd het als ongeluk beschouwd om met 13 mensen aan één tafel te dineren. Deze bijgelovigheid vond zijn oorsprong in het Laatste Avondmaal.

Judas Iskariot werd beschouwd als de 13e gast, en van de 12 discipelen was hij degene die Jezus verraadde. Toch was het opmerkelijk hoe ver de bijgelovigheid zich verspreidde. In het Savoy Hotel in Londen wordt een tafel die is geboekt voor 13 altijd gedekt voor 14 gasten. Eigenlijk kon hij zich niet één voorbeeld bedenken waar het nummer 13 een positieve connotatie had. Porter keek nog eens naar de veilingplaat en dacht dat er weinig meer aan te doen was en met een berustende houding nam hij plaats in de veilingzaal.

Toen de laatste bel klonk, begon de zaal snel vol te stromen. Seconden later werden de grote mahoniehouten deuren met een harde klap gesloten. Zoals gebruikelijk zouden ze pas weer opengaan nadat de laatste hamer was gevallen. De veilingmeester, een typische Brit met een brede scheiding in zijn haar en een tweedjasje van Cordings dat perfect paste bij een paar klassieke Oxford-schoenen, nam zijn positie in achter het veilingblok op het podium aan de voorkant van de zaal. Boven zijn hoofd stonden op een groot videoscherm de woorden Olbracht Łaski, edelman, alchemist en

hoving. Er stond een afbeelding bij van het grote en langbaardige hoofd van Łaski in de vorm van een houtskoolschets.

Porter keek nog een keer de zaal rond, waarbij hij de concurrentie bekeek. Hij schatte in dat hij een goede kans maakte om te krijgen waar hij voor was gekomen. Hij vermoedde dat de meeste bidders op zoek zouden zijn naar de unieke collectie eerste edities die te koop waren. Maar Porter had andere plannen met de kleine metalen kist met daarin een paar oude documenten en correspondentie van Łaski. Voor zover hij wist, waren de documenten onderzocht en als 'van weinig of geen belang' bevonden, wat betekende dat ze weinig of geen historische waarde hadden. Hieruit trok Porter de voorzichtige conclusie dat de documenten wel eens goedkoop van hand zouden kunnen wisselen.

Na een korte inleiding, waarin werd uitgelegd dat Łaski een van de bekendste alchemisten uit de geschiedenis was, plaatste de assistent van de veilingmeester Lotnummer 1 op het veilingblok. Het was een Wencesla's Bijbel, een van de vroegste Duitse vertalingen van de Bijbel uit de jaren 1390, en deze verkeerde in opmerkelijk goede staat. Het was slechts de tweede bekende kopie ter wereld. Omdat de echtheid niet onvoorwaardelijk kon worden vastgesteld, werd het item 'zoals het is' verkocht.

"Dus, we zijn begonnen en we beginnen de bieding op dit opmerkelijke item bij 5.000 pond." De veilingmeester pauzeerde even om de zaal rond te kijken. "5.000 daar," zei hij, wijzend met zijn hamer naar de eerste bieder. "6.000... 7.000... 10.000..." Terwijl de

veilingmeester bezig was, registreerde het scherm boven hem elke nieuwe bieding in zeven verschillende valuta, waaronder dollars, euro's, yen en roebels. Toen er 60.000 pond werd geboden, werd het stil in de zaal. "Heeft niemand het gezonde verstand om verder te bieden voor dit prachtige, unieke item? In dat geval, eenmaal, andermaal..." Hij cirkelde met zijn hamer dreigend boven het kleine houten blok voordat hij deze met een luide klap liet neerkomen. "Verkocht aan de heer op de voorste rij."

Porter zat de volledige twee uur van de veiling uit, terwijl boeken verkocht werden voor bedragen tussen de 10.000 en 80.000 pond. Soms dwaalden zijn gedachten weer even af naar het getal 13. Deze keer in combinatie met de Azteken. Zij beschouwden het getal 13 als heilig. Voor hen was 't het nummer van de tijd en betekende voltooiing. Deze kennis, die opeens weer door zijn hoofd schoot, bracht hem enige opluchting.

"Kavelnummer 212, het laatste item van de dag." Terwijl de veilingmeester sprak, schoof Porter naar het puntje van zijn stoel. "Een tinnen metalen doos, ongeveer 30 bij 10 bij 4 centimeter, met in totaal zes originele 16e of 17e-eeuwse documenten, waaronder handgeschreven brieven van de graaf zelf. De documenten bevatten teksten in het Pools, Engels en Latijn." Porter keek naar links en rechts om te zien of iemand anders zich op zijn stoel had verplaatst. De zaal leek rustig, wat in schril contrast stond met de spanning die de afgelopen paar uur in de lucht had gehangen. Niet verrast beschouwde Porter dit als een goede zaak en mogelijk in zijn voordeel. Toch kon hij de spanning voelen die door zijn aderen gierde terwijl hij wachtte op het openingsbod.

"Laten we de bieding op dit item openen met 1.500 pond." In een fractie van een seconde, voordat Porter zelfs maar de kans had om zijn hand op te steken, kende de veilingmeester het eerste bod toe aan een roodharige vrouw in een bijpassende rode jurk die vijf stoelen links van hem zat. Porter leunde naar voren om naar de vrouw te kijken. Hij herkende haar niet en leunde weer achterover in zijn stoel terwijl de veilingmeester doorging. "Kan ik 2.500 pond krijgen?" Porter stak zijn arm op en binnen een seconde bevestigde de veilingmeester het bod. "3.500?" Na een paar seconden stak de vrouw opnieuw haar hand op. Porter nam aan dat de pauze het gevolg was van haar onderzoek naar andere mogelijke bidders in de zaal. Aangezien niemand reageerde, concludeerde Porter dat het een strijd

zou worden tussen hem en de jonge vrouw, en hij beschouwde zichzelf een gelukkig man. "5.000 pond, iemand voor 5.000 pond?" Porter bood opnieuw en voordat hij het wist, had de onverwachte biedoorlog de prijs met 20.000 pond in het voordeel van de dame opgedreven. De veilingmeester keek Porter aan en zonder iets te zeggen opende hij zijn armen, nodigde hem uit tot nog een bod. Een paar seconden verstreken en net toen de veilingmeester zijn hamer wilde optillen, riep Porter: "25.000." Het scherm boven het hoofd van de veilingmeester flitste en ieders aandacht verschoof naar de vrouw die na een lange stilte haar handen kruiste, wat het einde van het bieden symboliseerde.

De veilingmeester bracht zijn hamer neer op het blok. "Verkocht aan de heer met nummer 13."

Direct nadat de deuren weer opengingen, liep de zaal leeg. Toen Porter in de rij bij de tafel stond om te betalen en de verzending te regelen, merkte hij dat de vrouw in het rood die tegen hem had geboden, hem stiekem in de gaten hield. Hij glimlachte speels en knikte vriendelijk, maar werd begroet met een ijzige blik en een onbewogen gezicht. De vrouw draaide zich om en liep de trap af, waardoor Porter enigszins verbaasd achterbleef. "Slechte verliezer," mompelde hij.

Enigszins tevreden met zichzelf keerde Porter terug naar zijn hotel. Hij voelde dat hij morgen nog meer reden zou hebben om blij te zijn wanneer hij eindelijk de reis terug naar de Verenigde Staten zou beginnen. Buiten dat hij zijn vrouw en dochter weer zou zien, keek hij vooral uit naar het bestuderen van de documenten die hij vandaag had gekocht. Hoewel hij voornamelijk zeldzame boeken verzamelde, had hij voor deze papieren andere plannen. Deze zouden niet zomaar tentoongesteld worden.

Iets meer dan 20 uur na zijn overwinning bij Christie's bevond Porter zich weer in een taxi, maar deze keer reed hij over Livingston Street en zag hij zijn huis in de Verenigde Staten opdoemen. Hoewel hij nog steeds van reizen genoot, was hij ook een familieman, en deze twee uitersten van zijn leven speelden vaak door zijn hoofd. Telkens wanneer hij weg was, kon hij niet wachten om thuis te komen in New Haven, Connecticut. Maar telkens als hij thuis was, zocht hij na een paar maanden altijd naar een excuus om weer op reis te gaan.

De taxi stopte voor 'Swan House', de luxe woning die ooit eigendom was van rechter Thomas Walter Swan van het Hof van Beroep. Nauwelijks had hij de deur van de auto geopend of zijn vrouw Sylvia en zijn 15-jarige dochter renden naar buiten om hem te begroeten. Porter stapte uit de taxi en liep naar Sylvia zijn koffer op het pad zettend om haar in zijn armen te nemen.

"Het is goed om je weer te zien," fluisterde Sylvia terwijl ze elkaar stevig omhelsden.

"Het is ook goed om jou weer te zien," antwoordde hij en hij rekte zich uit om zijn dochter in de omhelzing te betrekken - zich er niet van bewust dat iemand aan de overkant van de straat door de getinte ramen van een auto foto's nam van hun hereniging.

"Laten we naar binnen gaan," zei Porter terwijl hij zijn koffer weer oppakte.

"Hoe lang blijf je, pap?" vroeg zijn dochter Jennifer.

"Ik heb geen plannen om snel weer te vertrekken, lieverd," antwoordde hij, proberend geruststellend te klinken.

"Het is goed, pap. Ik begrijp het."

2 De Erfenis

NEW HAVEN, CONNETICUT, VERENIGDE STATEN, 2018

Een jonge vrouw stoof door de deuren van het Yale New Haven ziekenhuis naar binnen, haar lange blonde haar wapperde achter haar aan. Ze wist duidelijk waar ze naartoe ging, vloog langs de Atrium en het café, sloeg scherp rechtsaf en liep naar het Smilow Cancer Hospital, dat in 2009 onderdeel werd van het ziekenhuis van de Yale Universiteit. De 14 verdiepingen tellende, 50.000 vierkante meter grote kliniek - grotendeels mogelijk gemaakt door de honderden miljoenen dollars geschonken door voormalig CEO van Playtex en Yale-alumnus Joel E. Smilow - luidde een nieuw tijdperk in van geavanceerd onderzoek, kankerbehandeling en humane patiëntenzorg. Aangekomen bij het noordelijke paviljoen van het hospitaal, stopte de jonge vrouw bij de receptie. De receptioniste bekeek de aantrekkelijke, maar bezwete en naar adem happende vrouw. Het duurde een volle minuut voordat ze om aanwijzingen kon vragen.

"Je moet naar de derde verdieping, kamer 301," antwoordde de receptioniste. "Neem de lift rechts van je."

De jonge vrouw begon meteen weer te rennen, dit keer naar de lift, net op tijd om een arm tussen de sluitende deuren te gooien. Nadat ze zich bij de andere mensen in de lift had gevoegd en herhaaldelijk op de nog niet verlichte knop voor de derde verdieping had gedrukt, sloten de deuren en slaakte ze een diepe zucht, terwijl ze merkte dat haar vingertop wit was van het harde drukken op de knop.

Het duurde slechts enkele seconden naar de derde verdieping, maar het voelde als een eeuwigheid voor de jonge vrouw, en toen een luide ping hun aankomst aankondigde, wurmde ze zichzelf zelfs tussen de deuren voordat ze helemaal open waren.

Voor haar hing een bord met de tekst 300-324 met een pijl naar links en een andere met de tekst 325+ met een pijl naar rechts. Nog steeds naar adem snakkend, rende ze de eerste kamer aan de linkerkant binnen. Daar zat een vrouw van in de 50 voor een gesloten

gordijn. Achter het gordijn waren onsamenhangende stemmen te horen die medische zaken bespraken. De kamer was geen typische ziekenhuiskamer; hij was zo ingericht dat hij zoveel mogelijk leek op een normale woon- en slaapkamer. Alleen de aanwezigheid van medische apparatuur, zoals monitors en infuusapparaten, onthulde het werkelijke doel, maar deze werden min of meer aan het zicht onttrokken door een zwart-wit schilderij van de skyline van Manhattan, welke leek op een IKEA-landschapsschilderij. De muren waren versierd met houten lambrisering in pasteltinten.

De jonge vrouw draaide zich naar de oudere vrouw in de kamer. "Wat, uhhh?"

"We weten het nog niet," antwoordde de oudere vrouw terwijl ze met haar hand op de stoel naast zich klopte en de jonge vrouw uitnodigde om te gaan zitten. "Vanochtend reageerde je vader niet toen ik hem probeerde wakker te maken, dus belde ik 112 en toen hebben ze hem hierheen gebracht met een ambulance."

"Weten ze al iets?"

"Als ze dat al weten, vertellen ze het me niet. Ze hebben eerder wat scans van hem gemaakt, maar de resultaten nog niet bekend gemaakt."

Met een luide 'swoosh' ging het gordijn voor hen open en kwamen er twee verpleegkundigen en een arts tevoorschijn. Achter hen, op een bed, lag een bleke Robert Porter, met gesloten ogen, bewegingloos.

"Is hij uh....?" stamelde Sylvia Porter.

"Bent u familie?" vroeg de dokter terwijl de twee verpleegkundigen de kamer verlieten.

"Sylvia Porter, de vrouw van Robert," zei ze ter introductie.

"En dit is onze dochter, Jennifer."

Terwijl ze naar de dokter knikte, dacht Jennifer terug aan de laatste keer dat ze zich echt een dochter voelde. Ze had altijd een goede relatie gehad met haar ouders, maar drie jaar geleden, op 19-jarige leeftijd, had ze de kans gegrepen om het ouderlijk huis in New Haven te verlaten en op de campus van de universiteit te gaan wonen als student antropologie. Gefascineerd door talen, maar nog meer door de wijze waarop hoe taal het sociale leven beïnvloedt, had ze ervoor gekozen om zich te specialiseren in linguïstische antropologie. Vanaf het begin van haar academische carrière had ze bedacht om het

vierde jaar te gaan reizen door Europa. De behoefte om te reizen was iets dat ze van haar vader had geërfd.

De afgelopen 10 jaar had Jennifer haar vader gekend als een zwakke en zieke man. Als ze aan haar vader dacht, zag ze aan een fragiele man die altijd behoefte had aan enige vorm van medische zorg. Een man die meer onsamenhangende periodes doormaakte dan samenhangende. Hij leed aan allerlei vreemde ziekten of een nieuwe vorm van kanker. Naarmate de jaren verstreken, werd het steeds moeilijker voor haar om zich de sterke vader van haar vroege tienerjaren te herinneren. De vader die ze zich altijd voorgestelde had als een soort Indiana Jones. Op school, als haar werd gevraagd wat voor werk haar vader deed, beschreef ze hem altijd als het personage uit die films. In werkelijkheid wist ze nooit precies wat hij in die dagen deed, en toen ze oud, en nieuwsgierig, genoeg was om het te vragen, was hij al ziek geworden. Jennifer schudde haar hoofd om zich te concentreren op wat de dokter zei; een man die zichzelf voorstelde als Dr. Weston.

"Ik vrees dat ik nog geen definitief nieuws kan geven, maar de eerlijkheid gebiedt me te zeggen dat het er niet goed uitziet. Hoewel ik nieuw ben in het ziekenhuis en met Roberts zaak, heb ik zijn medische dossiers uitgebreid bestudeerd. Ik zie dat hij de afgelopen 10 jaar in en uit ziekenhuizen is geweest en is behandeld door enkele van de beste specialisten ter wereld." De dokter bladerde door de pagina's van het medische dossier en zijn ogen scanden de ene ziekte na de andere. "Is er iets wat u mij kunt vertellen dat hier misschien niet in staat? Ik bedoel, toen ik naar het dossier keek, zag ik dat uw vader in de loop der jaren een reeks ziekten heeft ontwikkeld die niet echt met elkaar in verband staan en niet kunnen worden toegeschreven aan één enkele, of zelfs dubbele, oorzaak. Het is zeer onwaarschijnlijk dat zo'n diversiteit aan ziekten zich in slechts één persoon zou ontwikkelen. Dus zou het ons helpen bij het vinden van een behandeling als we wisten wat dit zou kunnen hebben veroorzaakt. Bijvoorbeeld, werkte hij in een gevaarlijke omgeving of in het buitenland? Werkte hij met bepaalde chemicaliën?"

Het duurde even voordat Sylvia in staat was om haar hoofd te schudden, ook al beseftte ze dat ze eigenlijk geen idee had wat Robert uitspookte als hij weg was. Wanneer Robert thuis was, leidde hij een redelijk saai en teruggetrokken leven, werkend aan zijn bureau in de

studeerkamer. Maar de rest van de tijd reisde hij over de hele wereld als cultureel antropoloog en deed hij onderzoek naar hoe taal grote culturele overtuigingen en ideologieën voortgebracht hadden. Hij was ervan overtuigd dat de moderne wereld in Europa was gevormd omdat hun linguïstische invloed op het moderne leven duidelijk te horen was. Toch sprak Robert zelden over zijn werk thuis en het grootste deel van de tijd waren zijn vrouw en dochter zich alleen bewust van de namen van de landen die hij had bezocht, niet van het doel van die bezoeken.

"Mijn vader reisde als geleerde de wereld rond, keek naar de wijze waarop verschillende culturen zich ontwikkelden in relatie tot hun omgeving," vertelde Jennifer de dokter. "Hij las boeken, voornamelijk. Hij las ze over de hele wereld, maar ik betwijfel of hij in contact is gekomen met veel gevaarlijke chemicaliën of zulke dingen."

De dokter knikte en richtte zich tot Sylvia. "Ik merkte nog iets op en misschien kunt u mij daar meer over vertellen. In zijn dossier staat een uitgebreide lijst van medicatie die uw man in de loop der jaren heeft gebruikt, van de vrij standaard bestraling en chemotherapie tot de meest geavanceerde en op de doelgroep gerichte behandelingen hier in Smilow. Al deze therapieën gingen samen met een enorme verscheidenheid aan pillen en andere medicijnen. Maar op het dossier staan bijna geen pijnstillers vermeld. Heeft u enig idee hoe dat komt?"

Jennifer wist dat de vraag zou komen, want deze was eerder gesteld door veel andere artsen. Ze besloot het beantwoorden van deze vraag van haar moeder over te nemen omdat die allang moe was van het steeds moeten beantwoorden van dezelfde oude vragen. Ze vertelde de arts dat, ondanks de lange reeks ziekten die haar vader hadden geplaagd, hij nooit enig teken van pijn had getoond, zelfs niet na de meest ingrijpende en beangstigende behandelingen. Het was een mysterie, zozeer zelfs dat een arts onderzoek had willen doen naar de resistentie van haar vader tegen, of eerder voor het ontbreken van, pijn. In een van zijn meer lucide momenten had hij duidelijk gemaakt dat hij geen interesse had om proefkonijn te zijn.

Een verpleegkundige kwam de kamer binnen en overhandigde Dr. Weston een dossier. "U wilde deze zodra ze beschikbaar waren."

"Dank je wel," antwoordde hij, haalde twee röntgenfoto's uit de bruine envelop en hing ze op aan het lichtpaneel in de kamer. Op de

foto's waren het hoofd en de nek van Porter te zien en terwijl hij ernaar keek, deden Jennifer en haar moeder hetzelfde.

"Hier zie je het hoofd en de nek van Robert, minder dan een maand geleden genomen," vertelde Dr. Weston hen en wees naar de röntgenfoto aan de linkerkant. "Aan de rechterkant is een foto die we vandaag hebben genomen, waaruit duidelijk blijkt dat de tumor in de nek, de hersenstamglioomtumor, niet heeft gereageerd op de experimentele behandeling hier. Sterker nog, in plaats van te krimpen, is hij zelfs gegroeid."

De reactie op de röntgenfoto's was een oorverdovende stilte, toen slikte Jennifer moeizaam en sprak opnieuw: "Wat betekent dat? Wat is de volgende behandeling?"

De dokter haalde diep adem voordat hij zo voorzichtig mogelijk antwoordde. "Ik ben bang dat er geen volgende behandeling kan zijn. Uw vader heeft elke mogelijke behandeling gehad, net zoals voor elke andere ziekte die hij in de afgelopen 10 jaar heeft ontwikkeld. Neurochirurgie is geen optie; de operatie zou hem doden voordat we zelfs maar de tumor zouden kunnen bereiken. We hebben alle chemotherapie en bestralingstherapie geprobeerd, evenals dendritische cel immunotherapie, een zeer experimentele behandeling die samenwerkt met de tumor en witte bloedcellen om een chemotherapie te produceren die een directe invloed zou moeten hebben op de tumor." De dokter pauzeerde even alsof hij moest verzamelen om zijn conclusie te geven. "Dus, het spijt me echt, maar er is echt niets meer dat we voor hem kunnen doen hier."

Een lange stilte heerste in de kamer. "Hoe lang?" vroeg Sylvia, de stilte doorbrekend en een enkele traan wegvegend die over haar wang rolde. "Zal hij weer bij bewustzijn komen?"

"Het antwoord op beide vragen is dat we het niet kunnen weten. Zoals u weet, houden we hem met een infuus in slaap om te voorkomen dat eventuele onverwachtse bewegingen de tumor zouden kunnen laten barsten, wat fataal zou zijn."

"En als we hem van het infuus halen?" vroeg Jennifer.

"Zoals ik al zei, is er geen manier om te voorspellen wat er zal gebeuren. Ik heb Robert iets gegeven dat hopelijk de zwelling van de tumor zal verminderen en dit zou voldoende kunnen zijn om een coherent bewustzijn voor enige tijd mogelijk te maken, maar als hij een andere aanval krijgt..."

Jennifer keek naar haar moeder, wetende dat zij de beslissing zou moeten nemen. Zelf had ze haar besluit al genomen op het moment dat de dokter zijn prognose gaf. Als het aan haar lag zou ze alles geven voor nog een moment met haar vader. Er waren zoveel onbeantwoorde vragen en zo weinig tijd. Het kwelde het haar. Ze moest weten wat haar vader al die jaren in het buitenland had uitgespookt. Ze moest weten waarom haar moeder weigerde erover te praten en altijd van onderwerp veranderde als ze het ter sprake bracht. Misschien wist ze het niet en was ook zij in het duister gehouden. Wat de waarheid ook was, ze hoopte alleen maar dat haar moeder zou instemmen om hem terug te brengen, hoe kort ook.

"Oké, laten we het proberen," zei haar moeder zachtjes en ze veegde haar tranen weg. Jennifer keek naar haar moeder en was verrast dat ze de beslissing had genomen zonder eerst steun te zoeken. Vervolgens knikte ze naar de dokter om te laten zien dat ze het ermee eens was en keek toe terwijl hij naar het infuus liep om het ventiel dicht te draaien.

"Het is gebeurd," informeerde hij hen zachtjes. "Nu kunnen we alleen maar afwachten. Het zal minstens een uur duren voordat we enige verandering zien. Natuurlijk kunt u hier blijven of u kunt wachten in het Atrium-café en af en toe bij hem komen kijken."

Toen de dokter de kamer verliet, stonden Sylvia en Jennifer naast het bed en hielden elkaar stevig vast, terwijl Sylvia ook de hand van haar man vasthield. Na vijf minuten doorbrak Jennifer de stilte tussen hen. "Wil je een kopje koffie halen?" vroeg ze, niet langer in staat om naar het levenloze lichaam in het bed te staren.

Nog steeds overweldigd door emotie schudde Sylvia haar hoofd.

"Het is nu half vier, laten we hier om vier uur terugkomen," drong Jennifer voorzichtig aan. "We zullen ruim voor zijn ontwaken terug zijn en het zal goed voor ons zijn om even weg te zijn."

Sylvia staarde naar het magere gezicht van haar man. Ze wilde hem niet verlaten, toch stemde ze in met een bezoek aan het café, meer voor het welzijn van Jennifer. Zo volgde ze haar dochter de kamer uit en brachten ze samen de volgende 30 minuten in stilte door en staarden ze naar de klok, terwijl de koffie in hun handen langzaam afkoelde. Elke minuut leek voorbij te kruipen als was het een uur.

"Zullen we teruggaan?" zei Jennifer eindelijk, en Sylvia kon niet blijer zijn. Zonder een woord te zeggen, stond ze op en liep naar de

trap, terwijl Jennifer snel 10 dollar op de tafel legde voordat ze zich achter haar moeder aan haastte om haar in te halen. Tegen de tijd dat ze haar moeder had bereikt, was deze de eerste trap al opgelopen.

"Rustig aan," riep Jennifer. "Pap gaat nergens heen."

Twee minuten later bereikten ze de deur van kamer 301. Hij stond open en ze zagen schaduwen bewegen tegen de achterwand. Jennifer was de eerste die naar binnen ging en zag dat twee verpleegkundigen het lege bed opmaakten.

Sylvia kwam naast Jennifer staan en slaakte een zucht.

"Wat is er aan de hand?" vroeg Jennifer, terwijl tientallen verschillende scenario's door haar hoofd schoten. "Waar is mijn vader?"

"Is meneer Porter uw vader?" vroeg een van de vrouwen aan het bed.

"Ja."

"De dienstdoende verpleegkundige vroeg ons om het bed op te maken terwijl zij hem meenam naar de genezingstuin op het dak."

"De genezingstuin op het dak?" vroeg Sylvia.

"Ja," antwoordde de andere verpleegkundige. "Op de zevende verdieping. Ik hoorde meneer Porter duidelijk vragen om daarheen gebracht te worden."

Sylvia en Jennifer keken elkaar geschokt aan.

"Hij is wakker?" vroeg Jennifer.

"Natuurlijk," antwoordde de verpleegkundige, duidelijk niet op de hoogte van wat er aan de hand was.

"Op de zevende verdieping?" herhaalde Jennifer. Terwijl de verpleegkundige knikte, pakte ze haar moeders hand. "Kom op."

Jennifer sleurde Sylvia bijna naar de lift, waar ze ongeduldig op de knop voor de bovenste verdieping drukte en gedurende de 40 seconden die het duurde om de zevende verdieping te bereiken, waren beide vrouwen te nerveus om te praten. Toen de liftdeuren opengingen, stapte Jennifer als eerste uit en liep naar de glazen deuren van de ingang van de Betty Ruth & Milton B. Hollander Genezingstuin. De tuin, een ontspannend paradijs gevuld met bomen, struiken en planten, evenals een klein beekje en verschillende bankjes, was gemaakt voor patiënten en familieleden om elkaar te ontmoeten. De tuin was ontworpen als eerbetoon aan de helende eigenschappen van de natuur en bevatte alle bezienswaardigheden en geluiden die

een positieve invloed zouden moeten hebben op de fysieke en mentale gezondheid van patiënten.

Toen de glazen deuren naar de tuin opengingen, verdween elk gevoel dat ze zich op een dak bevonden. Het uitzicht was eenvoudigweg geweldig, met paden die door het bos voor hen leidden. Hoewel de planten zorgvuldig waren geselecteerd, was de overheersende indruk die van een natuurlijk landschap, tot en met de gevallen bladeren van de herfst. De tuin was immens en dichtbegroeid, en er was geen teken van Robert.

"Wacht hier even," beval Jennifer haar moeder, die haar kraag omhoog deed om haar nek te beschermen tegen de kou. Hoewel de vloer van de tuin verwarmd was, verdween de meeste warmte bij contact met de open lucht en was het een frisse vijf graden buiten.

Toen Jennifer de hoek om liep, zag ze verderop een klein houten prieel. Onder het open dak van het prieel zag ze een rolstoel met de rug naar haar toe gedraaid maar ze herkende onmiddellijk het achterhoofd van haar vader, ondanks de wollen sjaal en hoed.

"Mam!" riep Jennifer uit terwijl ze naar de rolstoel liep en voor het eerst de verpleegkundige zag die tegenover haar vader zat. Toen ze langs de rolstoel liep, zag Jennifer dat haar vaders ogen open waren, starend naar de haven in de verte. "Pap?" Jennifer knielde voor hem en pakte zijn handen vast. Maar er kwam geen reactie. "Pap?" probeerde ze opnieuw, net toen haar moeder naderde.

"Verpleegster, alstublieft," riep Sylvia en de verpleegster stond op van de bank om zachtjes aan Porters schouders te schudden.

"Meneer Porter," zei ze ferm, maar er kwam geen reactie. De verpleegkundige plaatste vervolgens twee vingers tegen Porters nek. "Het spijt me," zei ze tegen Sylvia, die meteen begon te huilen. Jennifer draaide zich om om haar moeder te troosten en merkte niet dat een witte envelop op de grond viel toen ze haar vaders handen losliet. Ze sloeg haar armen om haar moeder heen, hield haar stevig vast terwijl ze beiden naar de bank liepen en zachtjes huilden.

"Het spijt me," zei de verpleegkundige nadat er een minuut was verstreken, "maar is een van jullie Jennifer?"

Jennifer knikte en de verpleegkundige gaf haar de envelop die op de grond was gevallen. "Dan moet dit voor jou zijn." Ze overhandigde Jennifer de verkreukelde envelop met "J'fer" erop geschreven, zoals haar vader altijd haar naam had geschreven.

"Zullen we naar binnen gaan?" vroeg de verpleegkundige.

"Geef ons alsjeblieft een momentje," antwoordde Jennifer terwijl ze naar de envelop in haar hand staarde. Ze opende hem langzaam en haalde een enkel vel papier tevoorschijn en begon te lezen.

?

3 Yale

HET HEDEN

De indrukwekkende Sheffield-Sterling-Strathcona hal, lokaal bekend als de SSS, kleurde goudkleurig door het licht van de halogeenlampen die het grijze bakstenen gebouw verlichtten. Gebouwd in de jaren 30 van de vorige eeuw als de Sheffield Scientific School, om te concurreren met de Yale College Academic Department, heeft de SSS een aantal beroemde Amerikanen opgeleid, waaronder Harry Guggenheim en Francis du Pont, in een tijd dat het jaarlijkse collegegeld slechts 30 dollar bedroeg. In 1945 werd het echter onderdeel van de Yale University.

Matthew Bishop had ermee ingestemd om een speciaal gastseminar te geven voor potentiële bachelor studenten aan de afdeling Wiskunde en filosofie van Yale. Bishop was nu iets meer dan 10 jaar hoogleraar aan de universiteit. Hij was pas 29 toen hij de op een na jongste hoogleraar aan Yale werd, na de wetenschapper Oktay Sinanoglu, die slechts 28 was toen hij daar in 2006 hoogleraar werd.

Na zijn studie aan de Universiteit van Californië-Berkeley, waar hij in 1998 zijn bachelorgraad behaalde, behaalde Bishop een jaar later zijn master aan het Massachusetts Institute of Technology (MIT), waar hij de Sloan Research Fellowship ontving. Drie jaar later in 2001 rondde hij zijn doctoraat in de wiskunde af aan de Universiteit van Californië-Berkeley.

Ondanks zijn kwalificaties en ervaring, en de speelse bijnaam 'Yale's Meest Begeerlijke Vrijgezel' die zijn studenten hem hadden gegeven, beschouwde Bishop zichzelf als een parttime docent. Lang en slank, met staalblauwe ogen, sportte hij drie keer per week en werd hij beschouwd als een bijzonder charismatische man. Maar hijzelf voelde zich het meest thuis aan de onderzoekstafel in zijn kantoor of in het veld. Feit was dat hij nooit helemaal zijn angst had overwonnen om voor grote groepen te spreken, hoewel hij nog steeds college gaf. Die dag had hij een publiek van meer dan 400 mensen die graag wilden horen wat hij te zeggen had over wiskunde en filosofie ten tijde van Plato. Sterker nog, de lezing was zo populair dat de aula met zowel

studenten als ouders van studenten volgepropt was om naar de 'internationaal gerenommeerde' auteur en hoogleraar te luisteren.

De hoge balken, imposante houten lambrisering en de grote glas-in-loodramen van de aula, die van vloer tot plafond reikten, gaven het theater een kerkelijk gevoel. Het enige wat eraan ontbrak, was een altaar. Aan het einde van de zaal bevond zich een klein podium met een lessenaar erop. Een groot videoscherm vormde de achtergrond. Achter de lessenaar stond Bishop. Hij had kort, roodachtig haar met een lichte golf erin en een rode driedagenbaard. Op zijn blauwe spijkerbroek droeg hij een grijze trui met een grote hoofdletter Y op de voorkant. De lichten in de aula waren gedimd om de afbeelding van een stenen buste van Plato op het scherm achter hem beter zichtbaar te maken. Terwijl Bishop het laatste deel van zijn lezing begon, weerklonk zijn stem luid en duidelijk door de luidsprekers in de zaal.

"Dit zal de geschiedenis van het westerse denken veranderen, specifiek de geschiedenis van de oude wetenschap, van wiskunde, muziek en filosofie." Op het scherm achter hem verscheen een portret van een man met donker haar, ergens in de 40. Bishop pauzeerde even voordat hij verderging. "Wat denk je als je deze woorden leest?" vroeg hij, terwijl hij achter de lessenaar vandaan stapte.

Vanuit de zaal klonken enkele sceptische antwoorden: "Het is een gewaagde uitspraak; gek; onwaarschijnlijk; zeer twijfelachtig."

"En nu?" vroeg Bishop terwijl hij op een knop op zijn afstandsbediening drukte om de tekst onder het portret te onthullen: Dr. Jay Kennedy, Universiteit van Manchester, VK.

"Grootheidswaanzin!" riep iemand van achter in de zaal.

"Zou kunnen, zou kunnen." Bishop glimlachte. "Hoe dan ook, ik denk dat we het erover eens kunnen zijn dat het een grote bewering is. Ik zal het uitleggen. Jarenlang hebben geleerden en andere volgers van Plato gedacht dat er meer in zijn werk zit dan je aan de oppervlakte kunt lezen. Tientallen jaren hebben mensen gezocht naar verborgen boodschappen, bijna wanhopig om meer betekenis aan de teksten te geven. Niemand heeft ooit iets gevonden, zelfs geen theorie. Tot in 2010 een professor van de Universiteit van Manchester - die gespecialiseerd is in de filosofie van de wetenschap en een expert is in muziek en wiskunde - een computer gebruikte en de beste en meest nauwkeurige moderne versies van Plato's manuscripten terugbracht naar hun oorspronkelijke vorm en taal. Hij ontdekte toen dat elke regel bestond uit 35 tekens, spaties of leestekens niet meegerekend.

De dialogen van Plato hadden regellengtes die allemaal waren gebaseerd op ronde veelvouden van twaalfhonderd, allemaal binnen de foutmarge van slechts één procent. Volgens Dr. Kennedy is dit een patroon en geen toeval. Kijk maar naar wat hij had gevonden."

Boven het hoofd van de professor verschenen enkele statistieken.

Plato's werk - 30 boeken
De Verdediging van Socrates: 1.200 regels
De Protagoras: 2.400
Cratylus: 2.400
Philebus: 2.400
Symposium: 2.400
De Gorgias: 3.600
De Republiek: 12.200
De Wetten: 14.400
Totaal aantal pagina's: 2000 pagina's

"Dus, wat zag Kennedy?" vroeg Bishop, en de zaal barstte los.

"Een code!"

"Deling door 12!"

"Stichometrie!"

"Toeval!"

Bishop had op de vele verschillende reacties gerekend. Hij wist ook dat dit soort verhalen nieuwe studenten konden interesseren in het vakgebied; een oud geschrift, verborgen boodschappen en een grote wereldschokkende ontdekking. "Allemaal ongeveer juist, zover ik jullie kan begrijpen," antwoordde Bishop en de zaal werd stil.

"Kennedy was ervan overtuigd dat Plato de regeltelling niet alleen gebruikte om bij te houden waar hij was in zijn tekst, maar ook om symbolische passages op regelmatige intervallen in te bedden. Nu moest hij alleen nog de sleutel te vinden om de code te kraken.

Toevallig - ik geloof dat hij op dat moment naar een klassiek muziekstuk luisterde - kreeg hij een idee. In die tijd gebruikten de Pythagoreeërs een muzikale schaal van 12 tonen. Overtuigd dat dit patroon op de een of andere manier overeenkwam met de schaal, verdeelde Kennedy de teksten in gelijke twaalfden en ontdekte dat, net als in de muziek, positieve notities die zich op de harmonieuze derde, vierde, zesde, achtste en negende 'noten' bevonden, als het

meest harmonieus werden beschouwd met de 12e. Negatieve notities werden gevonden op de meer dissonante vijfde, zevende, tiende en elfde." Bishop keek rond om er zeker van te zijn dat het publiek hem nog volgde. "Zijn jullie er nog, en wakker?"

"Ben er nog!" riep iemand.

"Tenminste één van jullie is nog wakker." De professor glimlachte. "Sorry, voor de ouders in de zaal, uw kinderen zullen dit allemaal begrijpen als ze mijn colleges gaan volgen en ze kunnen het later dan aan u uitleggen." In de aula lachten de meeste jongeren nu, terwijl hun ouders duidelijk niet wisten wat ze met zo'n opmerking aan moesten. "Wat ik wil benadrukken is dat Professor Kennedy een zeer gerespecteerde onderzoeker is in zijn vakgebied; een historicus en filosoof van de wetenschap, en een expert op het gebied van muziek en wiskunde aan de Universiteit van Manchester, met diploma's van Princeton en Stanford dit als waarheid beschouwd. Zijn doorbraak met betrekking tot de verborgen boodschappen in het werk van Plato werd gepubliceerd in het destijds toonaangevende Amerikaanse tijdschrift *Apeiron*. Dus, ook al klinkt Dr. Kennedy's manier om wat hij dus een echte ontdekking noemt, niet alleen als een herinterpretatie, ook een beetje pompeus voor ons, dat wil nog niet zeggen dat het niet waar is." Bishop liep van links naar rechts over het podium, zodat het publiek even kon nadenken. "Onthoud, Plato was als Einstein in het Gouden Tijdperk van Griekenland en zijn werk stond aan de basis van de westerse wetenschap en cultuur. Dit is een man die bijna 2500 jaar geleden stierf en veel van de geleerden van Plato hebben het gevoel dat er iets tussen de regels gelezen moet worden. Waarom is dat? Heeft iemand een idee?"

"Wensdenken?" zei een stem ergens achterin.

"Ah, we hebben vandaag een cynisch publiek," antwoordde Bishop, tot vermaak van de aanwezigen. "Begrijp me niet verkeerd, cynisme is in dit geval niet per definitie slecht. Zolang je maar de juiste vragen blijft stellen. Dus 'wensdenken'; je hebt misschien gelijk. De mensheid heeft de neiging om meer betekenis in het leven te zoeken dan je aan de oppervlakte kunt zien. Sommigen zoeken waarheid en betekenis in het verleden en anderen in de toekomst."

Een andere stem vroeg: "Maar als Plato een vorm van belangrijke boodschap had, waarom heeft hij die dan niet gewoon in gewone tekst opgeschreven in plaats van in een geheime code?"

Bishop keek de zaal in, probeerde te zien wie er had gesproken, maar de podiumverlichting maakte dat onmogelijk. "Dat is een zeer goede vraag. Waarom lijkt het alsof de beste en meest sappige geheimen altijd verborgen zijn zodat niemand ze kan vinden? Nou, in het geval van Plato lijkt het eenvoudig. Plato's leraar Socrates werd geëxecuteerd vanwege zijn overtuigingen. Plato zelf vluchtte het land uit, bang voor zijn leven. Je moet je realiseren dat in die tijd, en vooral bij de Grieken, de wereld werd geregeerd via religie, maar er was ook een nieuwe generatie mannen die wetenschap en filosofie beschouwde als de hoeksteen van al het leven. Zelfs de macht in het land werd bepaald door mensen die geloofden dat Zeus vanuit de wolken regeerde, terwijl andere goden zoals Apollo, Atlas, Dionysus, Ares en Eros zich met de mensen op aarde bemoeiden. Voor degenen onder jullie die niet begrijpen waar ik het over heb, kan ik je aanraden om wat redelijk goede superheldenfilms uit onze meer recente geschiedenis te bekijken."

"Clash of the Titans!" riep iemand.

"Correct!" riep Bishop terug, wijzend in de richting waar de stem vandaan kwam. Buiten zijn werk hield Bishop ervan om zijn schaarse vrije tijd door te brengen in de bioscoop, waar hij thrillers, mysteries, fantasie- en sciencefictionfilms keek. Hoewel veel van zijn collega's films als totale tijdverspilling beschouwden, geloofde Bishop dat elk creatief proces dat iemands geest in een alternatieve staat kon brengen, goed was voor de ontwikkeling van de verbeelding.

"Nu, terug naar je vraag." Bishop zwaaide met zijn hand over de aula. "Waarom zou Plato zijn geheimen verbergen? Angst. Angst is het antwoord op je vraag. Plato hield zijn ideeën geheim voor zijn eigen veiligheid. Zij vormden een bedreiging voor de Griekse religie, omdat hij beweerde dat niet Zeus of de goden het universum beheersten, maar de wetten van de wiskunde die ervoor zorgden dat de planeten om de zon draaiden. De pioniers van deze nieuwe filosofie hadden Plato al gewezen op de gevaren van dergelijk denken. Pythagoras werd door het land achtervolgd en uiteindelijk vermoord vanwege zijn overtuigingen, en Socrates, werd geëxecuteerd omdat hij lid was van de Pythagoreïsche sekte. Dus, wat zou jij doen?" Bishop stopte even met praten en opende zijn armen om een antwoord te verwelkomen, maar er kwam geen reactie. Om zijn podiumangst op afstand te houden en zijn concentratie op peil te houden, trommelde

hij met zijn vingers op de lessenaar gedurende enkele seconden, totdat een vrouwelijke stem sprak.

"Dus, mag ik aannemen dat u het eens bent met Plato?"

"Zou jij dat niet zijn?" antwoordde Bishop, opgelucht dat de stilte doorbroken was.

"Waarschijnlijk wel, ja. Maar wat zegt de nieuw ontdekte tekst?"

"Dat is een goede vraag." Bishop knikte bedachtzaam.

"Kennedy beweert dat alle 2000 pagina's die Plato heeft geschreven geheime boodschappen bevatten en dat het minimaal een generatie zal duren om de implicaties ervan uit te werken. Maar hij geeft ons wel een voorbeeld van een stuk vertaling. Velen van jullie hebben waarschijnlijk gehoord van, of hebben er misschien zelfs een gehad; een platonische relatie. Hoewel ik veronderstel dat velen van jullie hier niet zouden zijn als jullie ouders dergelijke relaties hadden gekozen." Omdat Bishops grap niet de reactie kreeg die hij had gehoopt, ging hij snel verder. "Er werd lange tijd gedacht dat Plato een koele kikker was die liefde zonder seks prefereerde, iets wat we nu kennen als platonische liefde. Uit slechts een klein deel van Kennedy's vertaling hebben we ontdekt dat Plato niet de preutse man was die we allemaal dachten dat hij was. De ontcijferde tekst laat eigenlijk zien dat Plato platonische liefde helemaal niet heeft uitgevonden. Wat hij propageerde, was moraliteit door matigheid, zonder onthouding en promiscuïteit. Hij had gewoon seks en hield ervan. Plato wordt vaak beschreven als de man die de westerse cultuur wegduwde van poëzie en richting logica, rede en wiskunde. Volgens Dr. Kennedy krijgen we door de delen die hij heeft kunnen vertalen een heel ander beeld van Plato en is hij niet zozeer een koele kikker, maar eerder een schrijver die ook lid was van een radicale, vervolgde politieke beweging die bekend staat als de Pythagoreeërs, die hun 'gevaarlijke' opvattingen in gecodeerde teksten moesten verbergen."

"De Pythagoreeërs geloofden dat alles in ons universum begrepen kon worden in termen van getallen. Ze baseerden dit geloof op wiskunde, muziek en astronomie. Laat me je een voorbeeld geven. De Pythagoreeërs observeerden dat de trillende snaren van muziekinstrumenten harmonieuze tonen produceerden in verhoudingen tot hun lengte die hele getallen vertegenwoordigden. Vanaf deze ontdekking, om het universum te verklaren in termen van getallen, begon het concept dat alles begrepen kon worden door

middel van wiskunde, vorm te krijgen. Het was een nieuw, centraal concept in de ontwikkeling van de wetenschap. Dus, hoewel we aan de oppervlakte Plato nog steeds zien als een pleitbezorger van de rede, wordt nu gedacht dat we in de loop der jaren meer zullen gaan leren over Plato's meer mystieke en romantische kant door verdere ontcijfering van zijn teksten."

Bishop keek op zijn horloge; het was tijd om de lezing af te ronden. Hij drukte op de afstandsbediening om het beeld op het scherm achter hem te wijzigen naar één woord: 'Conclusie'.

"Nou, ik denk dat dat het dan is voor vandaag," zei hij. "Het spijt me te zeggen dat ik iets te lang bezig was met het uitleggen van het laatste deel, dus ik heb alleen nog tijd voor één of twee vragen."

Vanuit het midden van de zaal sprak onmiddellijk een mannelijke stem. "Als ik het goed begrijp, kan een platonische relatie dankzij Dr. Kennedy nu seks bevatten?"

Terwijl gelach door het publiek golfde, glimlachte Bishop. "Als dat is wat je overgehouden hebt van dit seminar, ben ik in ieder geval trots dat ik je vandaag iets heb kunnen leren."

"Waarom zouden we überhaupt iets geloven van wat Dr. Kennedy beweert?" vroeg een vrouwelijke stem, een stem die Bishop herkende van een paar momenten eerder.

"Dit is waarschijnlijk de vraag van de avond en het antwoord is: dat zou je niet moeten doen. In onze academische wereld moet elk antwoord worden betwijfeld, zelfs als het afkomstig is van een gerespecteerde professor. Dr. Kennedy's werk is al onderwerp geweest van veel vervolgonderzoek dat evenveel twijfels heeft opgeroepen als de onthullingen van Kennedy zelf. Zelf geeft Kennedy ook toe dat er enkele gebreken zijn in zijn theorie. Dus ik denk dat het juiste antwoord is 'onderzoek'. Niet alleen onderzoek op basis van originele bronnen, maar ook onderzoek gebaseerd op het werk van anderen. We kunnen niet allemaal origineel zijn, omdat er gewoonweg niet genoeg geheimen in de wereld over zijn om te ontdekken."

"En nu zijn we echt aan het einde gekomen. Als jullie mijn klas zouden zijn, zou ik jullie wegsturen met een paar vragen, maar aangezien dit nog geen universiteitsklas is, zal ik jullie niet lastigvallen met huiswerk. Desondanks zou ik jullie willen vragen om over de volgende eenvoudige vraag na te denken."

Op het scherm verscheen automatisch de vraag.

'Wat zullen of kunnen de implicaties zijn van het werk van Dr. Kennedy?'

Een zacht gerommel klonk door de zaal terwijl de discussie begon en Bishop knikte tevreden.

"Nou, ik hoop velen van jullie hier terug te zien na de zomer. Tot die tijd, bedankt en goede avond."

Terwijl de lichten in de aula feller werden, applaudisseerde het publiek ruim een minuut voordat ze zich gereed maakten om te vertrekken. Terwijl mensen zich naar de verschillende uitgangen begaven, liep een jonge vrouw tegen de stroom in. Toen Bishop opkeek van de lessenaar, merkte hij haar meteen op terwijl ze vastberaden naar hem toeliep.

"Het spijt me, maar ik moet ergens naartoe en ik ben al erg laat," verontschuldigde hij zich.

Zijn opmerking negerend haalde de vrouw een verkreukelde envelop uit haar tas. "Heel snel dan?" zei ze, en Bishop keek naar de naam die erop geschreven stond.

"Ik veronderstel dat jij J'fer bent? Jennifer?"

"Ben ik." Ze opende de envelop en haalde de brief eruit.

Ondanks dat hij weinig tijd had, nam Bishop de brief aan en legde hem plat voor zich op de lessenaar. Hij zag dat hij recent was en merkte op dat het papier een watermerk had in de vorm van een ster, wat tegenwoordig ongebruikelijk was. Snel zette hij zijn leesbril op. "Alsjeblieft, vertel het niet aan iemand," grapte hij, voordat hij begon te lezen.

Het eerste deel van de brief was een soort verontschuldiging van een vader aan zijn dochter omdat hij er niet voor haar was toen ze opgroeide. Bishop scrolde door de tekst heen tot zijn oog op zijn eigen naam viel.

'Alsjeblieft, breng de inhoud van de doos naar Professor Matthew Bishop. Hij kan je helpen de waarheid te vinden...'

Verder lezend zocht naar de handtekening onder aan de brief, welke hij hardop voorlas:

"Bij het verstrijken van de tijd zullen alle wonden genezen zijn.... Je vader, Robert."

Bishop legde meteen de link. "Jij bent Jennifer Porter. De dochter van Robert." Bishop had Robert Porter al meer dan 10 jaar niet gesproken. Hoewel hij altijd bewondering had gehad voor Porters werk en zijn vasthoudendheid met betrekking tot oude geschriften,

hadden de twee vaak gediscussieerd maar zelden overeenstemming bereikt over hun verschillende theorieën of interpretaties van vertalingen. Bishop vond Porters conclusies vaak vaag en van weinig wetenschappelijke substantie. Hij schreef deze verschillen toe aan hun verschillende benaderingen. Terwijl Bishop oude teksten onderzocht op basis van bewezen wetenschappelijke theorieën, filosofie en wiskunde, lag Roberts expertise op het gebied van astrologie en oude geschiedenis, beide richtingen vol aannames, en Bishop was niet dol op aannames.

"Hij was een goed man," vertelde Bishop Jennifer. "Ik had hem al een tijdje niet meer gezien, maar ik miste onze debatten. Hij is lang ziek geweest, hoorde ik?"

"Hij was bijna mijn hele leven ziek, en ik kreeg nauwelijks de kans om in zijn laatste jaren met hem te praten," gaf Jennifer toe, zich haar vader voorstellend in het bed dat ze in de woonkamer van hun huis hadden geplaatst om de zorg voor hem te vergemakkelijken.

"Dus, wat vindt u van de brief?"

Hoewel Bishop het typisch vond voor Porter, vol drama en mysterie, hield hij zijn antwoord vriendelijk. "Ik vind het interessant, maar ik heb echt geen idee waar je vader het over heeft. Heb je de doos die hij noemt gevonden?"

"Dat heb ik."

"En?"

"Ik heb de doos niet meegenomen, maar ik kan je vertellen dat het een doos is gevuld met oude geschriften."

"Dat is geen probleem. Ik heb nu toch geen tijd om ernaar te kijken." Bishop dacht even na, omdat zijn nieuwsgierigheid de overhand kreeg. "Kijk, misschien kun je me morgen de doos laten zien? Zeg, om 12 uur, lunchtijd, op mijn kantoor?"

"Dat zou geweldig zijn, professor." Bishop haalde een visitekaartje tevoorschijn. "Perfect. En alsjeblieft, noem me Matthew." Hij gaf haar het kaartje. "Dus, morgen voor de lunch. Neem alsjeblieft je eigen boterhammen mee."

"Doe ik." Jennifer glimlachte, terwijl ze samen van het podium afliepen richting de uitgang, op het moment dat de lichten in de aula uitgingen.

"Ik denk dat het mysterie begint..." grapte Bishop in het donker.

Aldaraia

4 De Creatie van Malkuth

LONDEN, GROOT BRITANNIE

De kamer was donker en stil, op het zware ademen van een jonge man na die op de grond knielde. Hij was eind 20, zijn hoofd was kaalgeschoren, hij droeg een blinddoek en was naakt. Uit een hoek van de kamer ontbrande een lucifer die vervolgens werd gebruikt om een kaars op de grond aan te steken. Gekleed in een wit gewaad met capuchon ging degene verder met het aansteken van meer kaarsen langs de wanden, en de kamer werd langzaam zichtbaar; de vloer was betegeld als een zwart-wit schaakbord, er waren geen ramen en stoelen stonden langs de muren die sepia gekleurd waren, dezelfde kleur als twee tegenover elkaar geplaatste deuren. De kamer was niet groter dan vijf bij zeven meter. Toen twee grote kaarsen naast de man werden aangestoken, werd een marmeren altaar van ongeveer een meter hoog achter hem zichtbaar. Door een tochtvlaag flikkerden de vlammen van de kaarsen en likten ze aan de blote benen van de knielende man. Hij vertrok geen spier.

In goud geëts op het altaar stonden de twee Griekse symbolen voor Alpha en Omega – het begin en het einde – afgebeeld, in elkaar verstrengeld.

Twee andere grote kaarsen verlichtten een gouden beeld van Isis, de Egyptische godin van de natuur en magie, met haar vleugels wijd uitgespreid. Aan weerszijden van het altaar stonden twee vloer-tot-plafond zuilen, één zwart en één wit, beide gegraveerd met oude